

Tác giả là dân Huntington Beach, Nam California, nguyên Trung Úy Quân Pháp thuộc Tòa Án Quân Sự Sài Gòn. Bị t phải về B T Pháp. Từ "c i t o" 7 năm. Cùng gia đình qua M theo di n HO năm 1991. Hiện đang học tiếng anh tại trường chuyên nghiệp.

Xin thưa các quý vị đồng nghiệp, đây là lần đầu tiên tôi viết bài đăng báo. Nếu có bất kỳ ý kiến đóng góp nào, xin vui lòng liên hệ qua email của tôi. Rất mong được tiếp nhận ý kiến đóng góp của quý vị.

Gia đình và tôi qua Mỹ năm 1991. Thời gian ở Mỹ thời nay, tôi tự "đánh giá" là trung bình, đối so sánh với đồng nghiệp đầu tiên sau tháng 7 năm 1975. Nói về thời gian, chắc hẳn không thể nghĩ là những ngày đầu tiên ở Mỹ tham dự các lớp học ESL.

Tuần đầu tiên ở Mỹ, tôi được anh em, bạn bè thường xuyên rủ đi ăn uống hoặc cà phê ở các quán cà phê. Đi đâu, tôi cũng được khuyến khích tham dự vào lớp "i-ét-eo" (ESL). Thú thực lúc đó tôi không biết "i-ét-eo" là cái gì cả, mà phải tham dự rồi mới hiểu, và mới hiểu kéo dài mấy ngày. Tôi không dám hỏi ai, vì thấy ai cũng nói "i-ét-eo" mà mình không biết thì quê quá. Có một tuần học xong, sau cùng tôi hỏi chú em tôi, chú cho tôi biết "nghe nói tiếng Anh" là gì. Anh vẫn đó. Xếp xong 50 tuần đi học Anh văn ít nhất phải 1 năm. Tôi cảm giác như xong một chặng đường. Tôi Trung Học lên Đại Học, sinh nghiệp chính của tôi là Pháp văn, nên Anh văn tôi giỏi. Nghĩ đến phải đi học Anh văn tôi thấy ngao ngán quá. Dù sao, tôi vẫn ý thức được rằng mình cần phải học, và tôi thi đậu phải đi học Anh văn và lái xe. Vợ là dành mỳ mò đi học.

Sáu tháng đầu, trong thời gian gia đình còn được học tiếng anh tại trường, tôi ghi danh học tại 2 trung tâm. Thường thì ngày nào cũng học, có ngày học 2 buổi. Tại trung tâm Ranch Santiago College tôi gặp rất nhiều bạn học cùng khóa học, cùng hoàn cảnh HO nên sau này rất thân tình. Ngày đầu, bà giáo, tôi còn nhớ tên là Dorothy yêu cầu các học viên tuần đầu tiên lên giới thiệu về bản thân mình. Tôi phiên anh Phát, bạn cùng lớp lên giới thiệu là phi công trong Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa, và từng học lái máy bay ở Mỹ 2 năm.

Qua phần giới thiệu của anh Phát, tôi rất có cảm tình vì hoàn cảnh anh Phát cũng giống tôi, nên giới thiệu giới thiệu, tôi lần đầu tiên học tiếng Anh vì sao anh ở Mỹ học 2 năm mà còn tham dự lớp Anh văn tại trường này. Anh Phát cho biết theo đúng chương trình huấn luyện của Mỹ cho các phi công được mình như Đà Loan, Đại Hàn, Việt Nam, một số các quốc gia

Trung Đông, v.v... thì các sinh viên sĩ quan (SVSQ) của các quốc gia đang mình ở chung xen kẽ nhau, như SVSQ Việt Nam ở chung với SVSQ Đài Loan hoặc ở Ráp để nói tiếng Anh với nhau. Tuy nhiên thường các SVSQ tập hợp, đi chơi với các đồng học của mình để nói tiếng mẹ đẻ. Ngoài ra anh Phát cho biết, học lái máy bay không cần thi trình độ Anh văn phải cao lắm, chỉ cần thi tốt nhất là biết khoảng 100 từ chuyên môn của máy bay là được.

Bà giáo Dorothy muốn tránh tình trạng các sinh viên nói chuyện với nhau bằng tiếng mẹ đẻ, nên bà bắt buộc trong lớp phải nói tiếng Anh, và nếu nói ngoài tiếng Anh sẽ bị phạt 25 cents mỗi lần, số tiền này để cuối tuần tổ chức party. Có một lần hai anh bạn Việt Nam đóng trống của người 25 cents cho bà giáo Dorothy để được nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt. Mẹ của bà Dorothy cười và nhận tiền 50 cents, nhưng nói đây là lần đầu cũng là lần cuối đây nhé.

Ngay ngày Pháp có câu "thùng rỗng kêu to", áp dụng cho trình độ học của tôi thì quá đúng, vì sau khi học được 6 tháng tôi lại thích thú tiếp nói tiếng Anh mặc dù biết mình nói sai văn phạm và sai giọng (accent) vẫn thích nói.

Khi đã bắt đầu được chút ít tiếng Anh tôi tiếp tục nói tiếng Anh bằng cách tự đặt mình hoàn toàn, có thể tạm xếp vào 3 tháng sau:

Thứ nhất, trong lớp học tôi luôn luôn kiếm cách hỏi giảng viên về đồ loạivấn đề, có những vấn đề rất là vui vẻ, thành thạo khi giảng viên qua mặt chúng mình thì ông học hỏi Mr. Chân có chuyện gì không.

Thứ hai, có một bà Mẹ hàng xóm nhà khu apartment tôi, một hôm xin quá giang xe tôi để đi đón con vì con tôi cũng học trường đó. Nhân dịp này tôi để nghe để tôi cho quá giang hàng ngày, chỉ để có dịp theo Anh văn với bà ta. Thì thì hai bên cùng có lợi.

Thứ ba là chuyện nghe điện thoại. Khi mình qua Mẹ, nếu là tiếng Việt trong điện thoại thì tôi nghe, nếu là tiếng Anh, tôi chuyển cho con gái tôi nghe (con tôi viết biên với em tôi năm 1984). Sau khi lõm bõm được chút ít tiếng Anh, thì tiếng Việt hay tiếng Anh trong điện thoại tôi dành nghe hết. Mẹ của con tôi đã nói với tôi "bạn nói tiếng Anh đầy accent, Mẹ không hiểu đâu." Tôi trả lời bằng tiếng Anh: "Mẹ không hiểu thì tao hiểu."

Tôi Đi Học ESL

Tác Giả: Nguyen, Chan

Thứ Sáu, 05 Tháng 6 Năm 2009 22:05

Thức tế lúc ấy là tôi nói thì Mẹ không hiểu, còn Mẹ nói 10 chữ trong một câu, tôi chỉ hiểu được 3 hay 4 chữ rồi tôi đoán, có khi đúng có khi sai, thành thử ông nói gà bà nói vịt, như cụ nói chuyện của hai người điếc. Có một lần đoán sai, sau khi trở lại phòng một tràng tiếng Anh đầy ắp vẫn phớt và sai gì nghe, tôi nghe bên kia dường như hỏi "what are you talking?" chỉ có người nghe nghĩ tôi khùng, còn tôi thì vừa cười lên rồi vừa quê trở lại "I don't know", dường như bên kia "You don't know, how can I know?" rồi gác máy.

Ngoài ba dòng thức tế nói tiếng Anh trên đây, nếu có dịp nào đi được "biểu diễn" nói tiếng Anh là tôi không bỏ lỡ. Một hôm tôi đi tìm bán phở tưng xe hơi gần nhà tôi chợ chợ khu Việt Nam. Một ông M bán hàng nói tiếng Việt với khách, ông cho biết vì vốn đi buôn bán ở khu chợ ở Việt, nên ông học tiếng Việt. Tôi cũng cho ông biết vì tôi đang học tiếng Anh nên muốn nói chuyện bằng tiếng Anh. Vậy là có màn đàm thoại giữa một ông M nói tiếng Việt và một ông Việt nói tiếng M ESL. Có lẽ đây là cuộc đàm thoại có nhiều lỗi vẫn phớt và sai gì nghe nhớt và thú vị nhớt.

Khi lần sống báo lãnh và HO ết thì Mẹ học năm đầu 90, học xong người tôi trở về cho học xong người tôi sau, học riêng trường học của tôi, tôi được các bạn học sinh học ESL và Đến T tôi ở Rancho Santiago College. Một mùa học trên 6 units xin được Financial Aid. Vừa học có lỗi cho bản thân mình rồi vừa có chút ít tiền tiêu vặt. Lúc này, sau hơn một năm "đền sách", ngoài tính thi thức tôi thấy học rất vui. Nóng máu, nên tôi học rất hăng, ngoài ra tôi học hăng cũng vì sau khi lãnh Financial Aid rồi mà bạn con F số bạn đòi tiền rồi.

Sau đó tôi có việc làm ban ngày thì một hãng đi đến tôi, tôi vốn chỉ ghi danh học các lớp đêm. Dù rằng tôi không còn đi biểu diễn xin Financial Aid nữa, nhưng tôi cũng tiếp tục học thêm mùa nữa mới nghỉ. Một mùa học sau cùng thì nay, mọi chuyện năm đã trôi qua, nhanh như một giấc mơ, đâu sao thì tôi không còn cái cảm giác "lỡ như xong xong" như buổi ban đầu khi nghĩ tôi phải tham dự các lớp "i-ét-ê" nữa.